

at hjælpe sig selv, ikke kommer til at falde Kommunen tilbyrde. Det var ikke Ubetydeligt, denne Paragraf tilfagde, naar den sagde, at en saadan Mand maatte faae ligesaa megen Hjælp, som han havde fikket sig selv, enten han nu selv havde fikket sig den, eller en Anden havde gjort det for ham. Men det var ikke nok dermed, der var en Paragraf mere, § 72, som bestemte, at, naar en Person i 3 Aar har været Medlem af en Sygeaske, og denne Person bliver trængende, saa skal alt det, der ydes ham af det Offentlige under hans Sygdom, ikke alene til Kur og Pleie, men ogsaa overhoved til Familiens Underhold under Sygdommen, ikke regnes ham tilstade. Som man ser, er det to Paragrafer, der, om man vil, gaa meget vidt. Vidragene skulle tages udendvidere af Kommunens Kasse. Det var det, som man ikke var enig om, at Kommunens Kasse paa en Maade blev ogsaa velgjørende. I saa Henseende var man snarere enig med Fattigkommissionen om, at Kommunens Kasse aldrig i den Forstand kan blive velgjørende, det skulde overlades til den mere private Virksomhed. Derfor var det, at Flertallet beslattede at udfille dette Afsnit og sætte det ind i det Lovforslag, som nu ligger for til Behandling, om end med nogen Forandring, som jeg siden skal komme til, blandt Andet med den Hovedforandring, at man ikke tog fra Kommunens Kasse, men fra en Understøttelseskasse. Det er altsaa et System, som den daværende Regjering har erkjendt for godt, at de Folk, der søge at fikke sig mod Nød, maa der ydes Hjælp til Selvhjælp. Derved vilde man naae at styrke Individierne, ligesom man har erkjendt, at det er en Forpligtelse for det Offentlige at understøtte Individierne i deres Kamp for at hjælpe sig selv. Dernæst var det et Afsnit om den frie Fattigunderstøttelse. Ved Loven af 8de Marts 1856 blev der givet den frie Fattigkasse nogle Midler, men efter vor Mening ere de ikke tilstrækkelige, og derfor give vi i det Lovforslag, som ligger for til Forhandling, denne Institution en større Udvidelse. Vi vare bange for, at denne Kasse skulde tilbøielig komme til at staa uden Indtægter. Altsaa, medens vi ere enige i Hovedprincippet, ville vi tillige gaa saa meget videre, at vi sige, at det er ikke Kommunerne alene, der skulle yde Hjælp til Selvhjælp, men tillige Staten. Derved skulde Staten altsaa virke fordelende paa den Fattigbyrde, som nu er saa høist ulige fordelt, og vi havde naaet det Formaal, vi havde. Jeg skal for Resten bemærke, at Fattigbyrden er jo siden den Tid ikke aftagen, den er tværtimod tiltagen. Efter de sidste Oplysninger, som foreligge, er den tiltagen endog i saa Aar med henved $\frac{1}{2}$ Million, og det offentlige

Fattigvæsens Byrde er ialt nu 6 Millioner. Det er ikke lidt, især naar man har den Overbevisning, at Meget af dette ikke bliver godt anvendt; derved bliver det saa meget værre. Altsaa, et Flertal forsøgte at faae disse Elementer ud af Loven: Hjælpen til Selvhjælp og de frie Fattigkasser, og samle det under Et til et Lovforslag om Understøttelseskasjer.

Jeg skal her henlede Opmærksomheden paa, at det Lovforslag, som jeg paa egne og ærede Medforslagsstilleres Vegne fører Ordet for, omhandler baade de frie Fattigkasser og Hjælp til Selvhjælp. Man kan meget godt sondre disse Dele fra hinanden, og der er ikke Noget ivoien for, at man ud af dette Lovforslag, om man vil, kan danne tre Dele, der indeholde Elementer til tre Forslag. Man kunde meget godt, hvis man mener, at dette er for stor en Opgave at tage for paa eengang, tage blot de to første Paragrafer, § 5 og nogle Paragrafer om Bestyrelsesformen, og saa have vi den fri Fattigkasse forvandlet til en Understøttelseskasse. Det er min Overbevisning, at allerede et saadant Lovforslag om en Kasse, der traadte istedetfor den fri Fattigkasse, og som havde de samme Midler, som her tilbydes i § 2, vilde virke ganske overordentlig heldig. Jeg skal nærmere komme til at omtale disse Indtægter. For det Første have vi de Indtægter, som den fri Fattigkasse nu har; de ere nævnte under Nr. 1, 2 og 3. Derimod er der under Nr. 4 kommet noget Nyt til, nemlig Brændevinsafgiften. Man er nemlig gaaet ud fra, hvad der ogsaa er udtalt fra flere Sider, at, da det væsentlig er de Fattige, hvem Brændevinsbeskatningen tynger, er det ogsaa rimeligt, at denne Afgift væsentlig kommer dem til Nytte, og disse Indtægter vilde jo ikke blive ganske ubetydelige, men de ville naturligvis ikke være tilstrækkelige. Fremdeles er der Indtægter af Legater og Hospitaller, hvor dette ikke udtrykkelig i de testamentariske Dispositioner, der vare truffne, var forbudt. I den Kommissionsbetænkning, der ligger for os fra 1866, har Kommissionen den Opfattelse, at der er en stor Del Midler, som ere henlagte til Alderdomsforsørgelseshjælp og til Hjælp i Sygdomstilfælde, der langt fra benyttes i Overensstemmelse med deres Formaal. Kommissionen ønskede den Gang en Opgivelse af, hvor Meget disse ikke ubetydelige Midler beløb sig til, og ønskede navnlig, at de maatte blive anvendte til den fri Fattigunderstøttelse. Det var et Ønske, som Udvalget delte, og derfor have vi i Nr. 5 og 6 foreslaaet, at, hvor Fundatserne ikke ligefrem strøbe derimod, kunde disse Hospitals- og Legatmidler anvendes i dette Diemed. Endelig omtaler Nr. 7 de frivillige Midler, og Nr. 8 og 9 den væ-